

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem Puškinova 5, Vyškov, proti žalovanému: **Městský úřad ve Vyškově**, se sídlem Masarykovo náměstí 1, Vyškov, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2008, čj. 29 Ca 93/2008 - 52,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2008, čj. 29 Ca 93/2008 - 52, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně domáhal vydání rozhodnutí, kterým „*Městského úřadu ve Vyškově, odbor správních a vnitřních věcí se ukládá, zahájit správní řízení podle § 5 občanského zákona do 30 dnů od právní moci rozsudku.*“. Jako žalovaného žalobce označil Městský úřad ve Vyškově, odbor správních a vnitřních věcí. Žalobu odůvodnil tím, že dne 21. 9. 2008 podal návrh na nastolení pokojného stavu podle § 5 občanského zákoníku, doplněný dne 16. 10. 2007. Městský úřad ve Vyškově, odbor správních a vnitřních věcí rozhodnutím ze dne 5. 12. 2007, čj. MV 48660/2007, návrh žalobce zamítl. Žalobce napadl rozhodnutí městského úřadu odvoláním, k němuž Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 28. 2. 2008, čj. JMK 7390/2008, potvrdil rozhodnutí městského úřadu a zamítl odvolání žalobce.

Žalobce k žalobě připojil mj. kopii rozhodnutí Městského úřadu Vyškov ze dne 5. 12. 2007, čj. MV 48660/2007, kterým se zamítá návrh žalobce na vydání rozhodnutí k ochraně pokojného stavu podle § 5 občanského zákoníku, ukládající M. I. povinnost zdržet se jednání, která směřují k zamezení snímání vchodu do budovy čp. 391 v k. ú. Vyškov kamerou a jednání, která znemožňují osvětlení chodby u vchodu do téhož domu; a kopii rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 28. 2. 2008, čj. JMK 7390/2008, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí městského úřadu.

Krajský soud v Brně odmítl žalobu usnesením ze dne 19. 6. 2008, čj. 29 Ca 93/2008 - 52. Usnesení odůvodnil tím, že se jedná o věc, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, protože rozhodování správního orgánu podle § 5 občanského zákoníku je rozhodováním v soukromoprávní věci. Krajský soud v této souvislosti odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, čj. 4 As 23/2003 - 52. V souladu s § 46 odst. 2 s. ř. s. krajský soud poučil žalobce o možnosti podat ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení žalobu proti rozhodnutí žalovaného u příslušného okresního soudu.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Ke skutkovému stavu zopakoval skutečnosti uvedené v žalobě a doplnil, že žalobu podal „*ke Krajskému soudu v Brně, věcně a místně příslušnému*“. Dále doplnil, že se věc marně snaží řešit již od roku 2006 a „*musí ... trpět protiprávní jednání ... za pomoci Státního zastupitelství ve Vyškově, Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Komise k projednávání přestupků ve Vyškově, Odbor správních a vnitřních věcí ve Vyškově a Policie ČR OO Vyškov*“. Stěžovatel krajskému soudu rovněž vytkl, že „*konstatuje zákony a paragrafy, podle kterých jedná, ale neaplikuje je na důkazy předložené žalobcem ani se o důkazech nezmiňuje*“. Krajský soud také podle stěžovatele opomíjí souvislost veřejného práva s projednávanou věcí a cituje-li krajský soud rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 23/2003 - 52, stěžovatel zdůraznil, že Nejvyšší správní soud hovoří v kontextu § 5 občanského zákoníku především o ochraně občanských práv a svobod, což ovšem připouští aplikaci tohoto ustanovení i v jiném než občanském právu. Konečně pak stěžovatel uvedl, že návrh na řízení podle § 5 občanského zákoníku podal on i M. I. – stěžovatel se domáhal, aby M. I. zanechal přelepování kamery, ten se pak domáhal, aby stěžovatel kameru odstranil, přestupková komise však rozhodla o zamítnutí obou návrhů.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že není podstatné, že stěžovatel výslovně nepodřadil stížní důvody žádnému z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je totiž zřejmé, že namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který ostatně v posuzované věci jako jediný připadá v úvahu.

Dále Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Takové vady pak shledal.

Jakkoliv stěžovatel v popisu skutkového stavu v rámci žaloby uvedl, že o jeho návrhu na ochranu pokojného stavu podle § 5 občanského zákoníku rozhodl Městský úřad Vyškov a k odvolání stěžovatele následně i Krajský úřad Jihomoravského kraje – a kopii těchto rozhodnutí k žalobě přiložil, domáhal se vydání rozhodnutí, kterým by byla Městskému úřadu Vyškov uložena povinnost zahájit správní řízení podle § 5 občanského zákoníku.

Krajský soud si měl za tohoto rozporu v žalobě především ujasnit, k čemu návrh stěžovatele směřuje. Krajský soud ovšem žalobu bez dalšího odmítl, přičemž své usnesení zatížil podobným rozporem, jakým trpěla žaloba. V záhlaví usnesení tak uvedl, že rozhoduje o žalobě „na uložení povinnosti Městskému úřadu ve Vyškově, odboru správních a vnitřních věcí, zahájit správní řízení podle § 5 občanského zákoníku s M. I.“ a totéž zopakoval v narativní části usnesení, v další části odůvodnění však s odkazem k § 46 odst. 2 s. ř. s. uvedl, že stěžovatel může proti napadenému rozhodnutí žalovaného podat žalobu u příslušného okresního soudu. Nejvyšší správní soud přitakává krajskému soudu v tom, že se obsah žaloby zdá nasvědčovat úvaze, podle níž se jedná spíše o žalobu, již je napadáno rozhodnutí správního orgánu, než o žalobu na ochranu proti nečinnosti, tuto otázku je však s ohledem na návrh výroku, jehož se stěžovatel domáhal, třeba postavit najisto.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud v souladu s krajským soudem uzavírá, že žaloba brojící proti rozhodnutí správního orgánu vydanému podle § 5 občanského zákoníku má být projednána soudem v občanském soudním řízení (viz krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, čj. 4 As 23/2003 - 52, www.nssoud.cz, a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2006, čj. 8 As 2/2005 - 32, č. 908/2006 Sb. NSS), na rozdíl od krajského soudu ovšem dodává, že jinak tomu bude v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, jakkoliv by se jednalo o nečinnost v řízení podle § 5 občanského zákoníku (v tomto směru srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 20. 9. 2007, čj. Konf 22/2006 - 8, www.nssoud.cz).

Krajský soud si tedy předem dalšího postupu ujasní, čeho se vlastně stěžovatel žalobou domáhá. Za předpokladu, že by se jednalo o žalobu na ochranu proti nečinnosti, bude zřejmě nutné vyzvat stěžovatele k úpravě navrhovaného výroku rozsudku tak, aby odpovídal § 79 odst. 1 s. ř. s. Pouze tehdy, bude-li nepochybně zřejmé, že žaloba brojí proti již vydaným rozhodnutím podle § 5 občanského zákoníku, může krajský soud přikročit k postupu podle § 46 odst. 2 s. ř. s. I v takovém případě však bude vhodné, aby si krajský soud ujasnil, proti kterému rozhodnutí žaloba vlastně směřuje a kdo má být tedy v usnesení o jejím odmítnutí označen jako žalovaný (srov. analogicky § 69 s. ř. s. a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 - 56, č. 534/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu nepřezkoumatelným, proto je zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu